

være, at man på et tidspunkt skal det. Det er klart, at det på nuværende tidspunkt er en lidt vild tanke, men jeg tror da, at det er noget, man skal have diskuteret.

Det, det først og fremmest gælder om, er jo at finde en måde, hvorpå man på den bedst mulige markedsorienterede måde kan få et mere bæredygtigt forbrug. Det gælder om at få markedsmechanismen ind i billedet, og det gør man altså ikke ved regeringens ensidige foranstaltninger i Danmark. De hjælper ikke noget. Vi er jo trods alt kun 0,1 pct. af verdens befolkning.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil gerne sige til fru Hanne Severinsen, at nu synes jeg, der snakkes udenom. Det er jo ikke dansk indenrigspolitik, jeg snakker om. Jeg snakker simpelt hen om, hvad Venstre forestiller sig med det her med joint implementation, og jeg er altså nået til den konklusion, at det eneste svar, man kan få, er, at Venstre forstår joint implementation som noget, der er en del af, at CO₂-udslippet øges.

Man kan ikke forestille sig, at Kina ikke skal øge sit CO₂-udslip i de næste år, man kan ikke forestille sig, at Rumænien ikke skal øge sit CO₂-udslip, selv om de får renere teknologi osv., og alt det skal vi hjælpe dem med. Men man kan ikke forestille sig, at de ikke kommer til at øge deres CO₂-udslip, og ergo er der kun den rige verden til at nedsætte klodens CO₂-udslip. Og det er den logik, det regnestykke, Venstre ikke kan komme uden om, og når Venstre så siger joint implementation, kan det altså kun føre til, at man ikke accepterer den overordnede målsætning om, at det samlede CO₂-udslip skal ned.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Der er jo ingen tvivl om, at vi bliver nødt til at holde os inden for et økologisk råderum, men jeg vil godt som et eksempel nævne, at vores krav om miljørigtig energifremstilling jo f.eks. gav det resultat, at Danmark er blevet verdens førende på vindmølleområdet. Det mener jeg er et godt eksempel på, at man godt kan have en vækst, som er bæredygtig, og som giver mange, mange arbejdspladser i Danmark, samtidig med at det er med til at nedsætte CO₂-udslippet verden over. Så jeg mener absolut ikke, der er nogen modstrid imellem vækst og en miljørigtig udvikling.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg beklager lidt, at fru Hanne Severinsen blandede dansk indenrigspolitik ind i det. Jeg opfattede det i hvert fald som henvendt til mig.

Derfor kan jeg ikke lade være med at sige, at når der snakkes vækst i dansk sammenhæng, så snakkes der samtidig miljøpolitik. Og en af de ting, som jo ofte adskiller regeringspartierne og Venstre og De Konservative, er netop, at vi mener, der skal gøres noget for, at bl.a. CO₂-udslippet ved den produktion og den vækst, vi måtte få, sænkes. Det er vel nok en af de forskelle, vi kan blive enige om at vi har diskuteret nogle gange.

Men jeg vil gerne bidrage til, at vi ikke blander dansk indenrigspolitik ind i det her, men holder os til det, som er det afgørende: den byrde, som de rige lande, hvad enten det er Danmark, USA eller de andre EU-lande, bør bære, ikke fordi vi nødvendigvis skal gøre det solidarisk – det synes jeg også er fint – men fordi det er logisk, hvis vi vil gøre noget ved miljøproblemerne og klimaproblemerne. Jeg synes, det er det, der er det afgørende.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Når hr. Steen Gade taler om Kinas og Rumæniens stigende vækst og dermed også stigende energiforbrug, er det utænkeligt, at det skulle kunne opvejes af lille Danmark, men det illustrerer altså også problemets omfang.

Man kan i virkeligheden sige, at derved har hr. Steen Gade illustreret, at det her er noget, som vi må se på internationalt på en sådan måde, at vi faktisk får noget for de energireduktionskroner, der investeres rundt om i verden. Og det får vi altså ikke ved at investere i danske virksomheder, der allerede har investeret så meget, at der kun er mulighed for en marginal begrænsning. Det var i og for sig bare det, jeg ville sige. De investeringer kunne bruges langt bedre andre steder.

Og det har jo måske nok lidt med dansk indenrigspolitik at gøre, men det var nu altså ikke specielt rettet til De Radikale, for det er jo faktisk finansministeren, der først og fremmest snakker om vækstraterne hvert år.

Så vil jeg sige, at det, der jo også kunne batte virkelig meget, var, hvis EU kunne gå foran og sige: Vi vil ikke have nationale ordninger med CO₂-afgifter, vi vil have en fælles helt ens